

vervangende grond moeilijk te verkrijgen is, terwijl hij ook in verband met de aan hem toekomende toeslagrechten die grond nodig heeft. Volgens Van de Ven zou ontbinding van de pachtovereenkomst betekenen dat zijn bedrijf zwaar wordt getroffen. De Parochie heeft een en ander niet betwist. Gelet op deze omstandigheden heeft de pachtkamer in eerste aanleg terecht geoordeeld dat geen sprake is van een tekortkoming die de ontbinding van de pachtovereenkomst rechtvaardigt.

- 4.12. Grief IV in het incidenteel beroep richt zich tegen de overweging van de pachtkamer in eerste aanleg volgens welke Van de Ven heeft mogen begrijpen dat tegen de verkoop van het melkquotum zelf geen enkel bezwaar bestond. Uit hetgeen het hof hiervoor met betrekking tot grief V heeft overwogen, volgt dat deze grief niet meer van belang is voor de vordering tot ontbinding. Voor de aanspraak van de Parochie op betaling van de helft van de waarde van het melkquotum ten tijde van de verkoop is evenmin van belang of Van de Ven heeft mogen begrijpen dat de Parochie tegen de verkoop op zichzelf geen bezwaar had. De Parochie heeft bij bespreking van de grief dan ook onvoldoende belang.
- 4.13. Het hof passeert het bewijsaanbod van de Parochie omdat het geen betrekking heeft op feiten die, indien bewezen, tot een andere beslissing kunnen leiden dan hiervoor gegeven.
- 4.14. De slotsom is dat de grieven, zowel die in het principaal als die in het incidenteel beroep, falen, zodat de bestreden vonnissen dienen te worden bekrachtigd. Het hof zal Van de Ven veroordelen in de kosten van het principaal beroep en de Parochie in die van het incidenteel beroep. De zaak zal terug worden gewezen naar de pachtkamer in eerste aanleg ter verdere behandeling en beslissing.
- 4.15. Partijen hebben beiden om uitvoerbaarbijvoorraadverklaring gevraagd. In overeenstemming daarmee zal het hof zijn arrest wat betreft de veroordelingen in de proceskosten uitvoerbaar bij voorraad verklaren. Daarmee geeft het hof geen oordeel over de vatbaarheid van dit arrest voor cassatie in verband met het vervallen van artikel 134 Pachtwet per 1 september 2007 en de inwerkingtreding van onder meer artikel 1019q Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering met ingang van dezelfde datum. Weliswaar heeft de Hoge Raad onlangs een beslissing gegeven over het overgangsrecht zoals van toepassing op ten tijde van de inwerkingtreding van het nieuwe pachtrecht reeds lopende procedures (beschikking van 19 december 2008, *LJNBG3714*, *NJ* 2009, 22), maar de reikwijdte van die beslissing – die anders dan de onderhavige procedure een verlengingsprocedure betrof – is niet geheel zeker.

5. De beslissing

Het hof, recht doende in het principaal en in het incidenteel beroep: bekrachtigt de vonnissen van de pachtkamer van de rechtbank 's-Hertogenbosch, sector kanton, locatie Boxmeer, van 12 december 2006 en 9 oktober 2007; veroordeelt Van de Ven in de kosten van het principaal beroep, tot aan deze uitspraak aan de zijde van de Parochie be-

groot op € 894,- voor salaris overeenkomstig het liquidatietaarif en op € 251,- voor griffierecht; veroordeelt de Parochie in de kosten van het incidenteel beroep, tot aan deze uitspraak aan de zijde van Van de Ven begroot op € 447,- voor salaris overeenkomstig het liquidatietaarif;

verwijst de zaak naar de pachtkamer van de rechtbank 's-Hertogenbosch, sector kanton, locatie Boxmeer, ter verdere behandeling en beslissing; verklaart dit arrest wat betreft voormelde veroordelingen uitvoerbaar bij voorraad.

Milieurecht

5526

Afdeling Bestuursrechtspraak Raad van State, 11 maart 2009, zaaknummer 200801961/1

(mrs. W.C.E. Hammerstein-Schoonderwoerd, M.W.L. Simons-Vinckx en mr. C.W. Mouton)
LJN BH5527

Wet Geurhinder en veehouderij. Geurgevoelig object.

[Wet milieubeheer, art. 8.4; Wet geurhinder en veehouderij, art. 3]

Voor het antwoord op de vraag of sprake is van een geurgevoelig object in de zin van art. 3 Wet geurhinder en veehouderij is allereerst van belang of het gebouw bestemd en geschikt is voor menselijk wonen of menselijk verblijf. Daarnaast geldt de eis dat het gebouw permanent of op een daarmee vergelijkbare wijze voor wonen of verblijf dient te worden gebruikt. Uit de wetsgeschiedenis blijkt dat met de term 'bestemd' wordt bedoeld, dat het gebouw juridisch-planologisch mag worden gebruikt voor wonen of verblijf en dat het bij de beoordeling of een gebouw bestemd en geschikt is voor menselijk verblijf, niet van belang is hoeveel personen in het gebouw verblijven. Het verblijven van maar één persoon is voldoende. Ook is niet van belang of de personen een bijzondere gevoeligheid voor geur hebben. Deze twee criteria bepalen volgens de wetsgeschiedenis enkel de mate van bescherming tegen geur, maar niet of een gebouw als geurgevoelig object moeten worden aangemerkt. In de Wet geurhinder is er voor gekozen om de aard van het verblijf, noch het aantal personen dat er verblijft een rol te laten spelen bij de vaststelling of een (bedrijfs)gebouw als geurgevoelig object moet worden aangemerkt.

Met noot P.P.A. Bodden

[appellant], wonend te [woonplaats],

en

het college van burgemeester en wethouders van Woudenberg, verweerder.

1. Procesverloop

Bij besluit van 15 februari 2008 heeft het college van burgemeester en wethouders van Woudenberg (hierna: het college) geweigerd aan [appellant] een revisievergunning als bedoeld in art. 8.4, eerste lid, van de Wet milieubeheer te verlenen voor een rundvee- en varkenshouderij aan de [locatie] te [plaats]. Dit besluit is op 20 februari 2008 ter inzage gelegd. Tegen dit besluit heeft [appellant] bij brief, bij de Raad van State ingekomen op 17 maart 2008, beroep ingesteld. De gronden van het beroep zijn aangevuld bij brief, bij de Raad van State ingekomen op 15 april 2008.

Het college heeft een verweerschrift ingediend.

De Afdeling heeft de zaak ter zitting behandeld op 29 januari 2009, waar [appellant], in persoon en bijgestaan door J.G. C. van Schaik, en het college, vertegenwoordigd door drs. S. van der Hoek en M. Sengers, zijn verschenen. Voorts is ter zitting [belanghebbende], vertegenwoordigd door [gemachtigde], als partij gehoord.

2. Overwegingen

- 2.1. Het college heeft de gevraagde revisievergunning geweigerd op grond van de Wet geurhinder en veehouderij. Daaraan heeft het college ten grondslag gelegd dat de geurbelasting vanwege de inrichting op de drie werkplaatsen van de direct naast de inrichting gelegen houthandel, en op een woon- en verblijfsgebouw op het terrein van de zorginstelling Reinaerde aan De Heygraeff 3 te hoog is. Het college gaat er daarbij van uit dat het terrein van de zorginstelling, gezien de bebouwing en de wijze van gebruik, op zichzelf als bebouwde kom moet worden beschouwd.
- 2.2. [appellant] stelt dat het college de gevraagde revisievergunning ten onrechte heeft geweigerd. Hij voert hierbij aan dat het college er ten onrechte van is uitgegaan dat het terrein van de zorginstelling op zichzelf een bebouwde kom vormt. Verder betoogt [appellant] dat het college de werkplaatsen van de direct naast de inrichting gelegen houthandel ten onrechte heeft aangemerkt als geurgevoelige objecten, omdat er niet 24 uur per dag mensen werkzaam zijn en deze dus niet permanent worden gebruikt. Hij voert hierbij ook aan dat het college bij het nemen van eerdere besluiten strekkende tot milieuvergunningverlening voor zijn inrichting de werkplaatsen van de houthandel niet bij de geurbeoordeling heeft betrokken. Hij wijst er in dit verband op dat hierover in het verleden afspraken van die strekking met de gemeente zijn gemaakt die waren ingegeven door de omstandigheid dat - zo verstaat de Afdeling het beroep - het aanvankelijk ging om één bedrijf van zijn vader waarvan de veehouderijtak door hem, en de houtbewerkingstak door zijn broer [gemachtigde] is overgenomen.
- 2.3. Ingevolge art. 1 van de Wet geurhinder en veehouderij, voor zover hier van belang, wordt onder een geurgevoelig object verstaan: gebouw, bestemd voor en blijkens aard, indeling en inrichting geschikt om te worden gebruikt voor menselijk wonen of menselijk verblijf en die daarvoor permanent of een daarmee vergelijkbare wijze van gebruik, wordt gebruikt. Ingevolge art. 3, eerste lid, aanhef en onder a, van de Wet geurhinder en veehouderij wordt een vergunning voor een veehouderij geweigerd indien de geurbelasting

van die veehouderij op een geurgevoelig object, gelegen binnen een concentratiegebied, binnen de bebouwde kom meer bedraagt dan 3,0 odour units per kubieke meter lucht.

Ingevolge art. 3, eerste lid, aanhef en onder b, van de Wet geurhinder en veehouderij wordt een vergunning voor een veehouderij geweigerd indien de geurbelasting van die veehouderij op een geurgevoelig object, gelegen binnen een concentratiegebied, buiten de bebouwde kom meer bedraagt dan 14,0 odour units per kubieke meter lucht.

Ingevolge art. 3, derde lid, van de Wet geurhinder en veehouderij, voor zover hier van belang, wordt een vergunning, indien de geurbelasting, bedoeld in het eerste lid, groter is dan aangegeven in dat lid, in afwijking van het eerste lid niet geweigerd indien de geurbelasting niet toeneemt en het aantal dieren van één of meer diercategorieën niet toeneemt.

- 2.4. Niet in geschil is dat het woon- en verblijfsgebouw op het terrein van de zorginstelling een geurgevoelig object in de zin van de Wet geurhinder en veehouderij is en dat dit gebouw binnen een concentratiegebied ligt. Verder is niet in geschil dat de geurbelasting vanwege de inrichting ter plaatse van het desbetreffende gebouw 5,74 odour units per kubieke meter lucht bedraagt en dat daarom voor beantwoording van de vraag of de Wet geurhinder en veehouderij, wat dit gebouw betreft, aan vergunningverlening in de weg staat, bepalend is of dit gebouw binnen dan wel buiten de bebouwde kom ligt. Het terrein van de zorginstelling ligt in het buitengebied op ruime afstand van de dorpskern Woudenberg. In de omgeving van het terrein van de zorginstelling bevinden zich verspreid liggende agrarische bedrijven en een vakantiepark. Op het terrein van de zorginstelling staat een aantal gebouwen die blijkens de stukken vooral een woon- en verblijfsfunctie hebben. Weliswaar kan aan het terrein van de zorginstelling een bepaalde dichtheid aan gebouwen en bevolking niet worden ontzegd, maar dit betekent naar het oordeel van de Afdeling niet dat het terrein het karakter van een bebouwde kom heeft. De conclusie is dat de Wet geurhinder en veehouderij wat de gebouwen van de zorginstelling betreft - anders dan waarvan het college is uitgegaan - niet aan vergunningverlening in de weg staat.
- 2.5. Ten aanzien van de vraag of de werkplaatsen van de houthandel als geurgevoelig object in de zin van de Wet geurhinder en veehouderij moeten worden aangemerkt, overweegt de Afdeling als volgt. Gezien de in art. 1 gegeven definitie, is allereerst van belang of de gebouwen bestemd en geschikt zijn voor menselijk wonen of menselijk verblijf. Uit de wetsgeschiedenis (*Kamerstukken II 2005/06*, 30 453, nr. 3, p. 16 e.v.) blijkt dat met de term 'bestemd' wordt bedoeld, dat het gebouw juridisch-planologisch mag worden gebruikt voor wonen of verblijf. Uit die wetsgeschiedenis blijkt verder dat het bij de beoordeling of een gebouw bestemd en geschikt is voor menselijk verblijf, niet van belang is hoeveel personen in het gebouw verblijven. Het verblijven van maar één persoon is voldoende. Ook is niet van belang of de personen een bijzondere gevoeligheid voor geur hebben.

Deze twee criteria bepalen volgens de wetsgeschiedenis enkel de mate van bescherming tegen geur, maar niet of een gebouw als geurgevoelig object moeten worden aangemerkt. In de Wet geurhinder is er daarom voor gekozen om, anders dan in de door de Afdeling gevormde jurisprudentie over geurgevoelige objecten bij toepassing van de brochure 'Veehouderij en Hinderwet' en de richtlijn 'Veehouderij en stankhinder' van de minister van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer, de aard van het verblijf noch het aantal personen dat verblijft een rol te laten spelen bij de vaststelling of een (bedrijfs)gebouw als geurgevoelig object moet worden aangemerkt.

Tot slot geldt de eis dat het gebouw permanent of op een daarmee vergelijkbare wijze voor wonen of verblijf dient te worden gebruikt.

- 2.6. Op het terrein van de houthandel bevinden zich drie werkplaatsen voor houtbewerking. In één van de werkplaatsen bevindt zich tevens een verkoopruimte en een kantoor. Niet in geschil is dat de werkplaatsen op grond van het ter plaatse geldende bestemmingsplan zijn toegelaten. Tussen partijen is verder niet in geschil dat per werkplaats minimaal één bij de houthandel werkzame persoon aanwezig is. Gelet hierop zijn de werkplaatsen bestemd, en naar moet worden aangenomen geschikt, voor menselijk verblijf. Verder zijn de werkplaatsen, blijkens het beroepschrift en het verhandelde ter zitting, ten minste op vijf dagen in de week gedurende acht uur per dag in gebruik. Hieruit volgt dat de werkplaatsen permanent of op een daarmee vergelijkbare wijze worden gebruikt. Voor een zodanig gebruik is het - anders dan [appellant] meent - niet noodzakelijk dat gedurende 24 uur per dag personen in de werkplaatsen aanwezig zijn.
- Gelet op het vorenstaande heeft het college bij het nemen van het bestreden besluit de werkplaatsen van de houthandel terecht aangemerkt als geurgevoelige objecten in de zin van de Wet geurhinder en veehouderij. Dat het college bij de beoordeling die ten grondslag ligt aan eerdere besluiten uit 1990 en 2001 strekkende tot milieuvergunningverlening voor de inrichting de werkplaatsen van de houthandel niet zou hebben betrokken, kan hier niet aan afdoen. Daarbij zij in aanmerking genomen dat de veehouderij en de houthandel, anders dan in het verleden het geval is geweest, bij de beoordeling van de aanvraag niet als één inrichting kunnen worden beschouwd, reeds omdat dat niet als zodanig is aangevraagd.
- 2.7. Niet in geschil is dat de werkplaatsen van de houthandel zijn gelegen binnen een concentratiegebied buiten de bebouwde kom. Vaststaat dat de geurbelasting vanwege de inrichting bij deze werkplaatsen groter is dan de in art. 3, eerste lid, aanhef en onder b, van de Wet geurhinder en veehouderij gestelde waarde van 14,0 odour units per kubieke meter lucht. Verder staat onbestreden vast dat ten opzichte van de eerder vergunde situatie zowel de geurbelasting op de werkplaatsen als het aantal dieren van één of meer diercategorieën toeneemt.
- Nu derhalve de in art. 3, derde lid, geregelde uitzondering niet van toepassing is, is de conclusie dat het college terecht heeft geoordeeld dat de gevraagde revisie-

vergunning vanwege de geurbelasting bij de werkplaatsen ingevolge art. 3, eerste lid, van de Wet geurhinder en veehouderij moet worden geweigerd.

2.8. Het beroep is ongegrond.

2.9. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State Recht doende in naam der Koningin: verklaart het beroep ongegrond.

Noot

De hierboven opgenomen uitspraak gaat over het begrip geurgevoelig object als bedoeld in de Wet geurhinder en veehouderij. Een geurgevoelig object is in de Wet geurhinder en veehouderij als volgt gedefinieerd: een gebouw, bestemd voor en blijkens aard, indeling en inrichting geschikt om te worden gebruikt voor menselijk wonen of menselijk verblijf en die daarvoor permanent of een daarmee vergelijkbare wijze van gebruik, wordt gebruikt (art. 1 van de Wet geurhinder en veehouderij). In de Kroniek agrarisch milieurecht 2008 (*Agr. r.* 2009, 55) refereerde ik onder andere aan de uitspraak van de Afdeling van 24 december 2008 (zaaknummer 200709155/1, www.raadvanstate.nl). Het belang van die uitspraak is met name gelegen in rechtsoverweging 2.3.1 waarin de Afdeling overweegt dat ter zake het begrip geurgevoelig object allereerst van belang is of de gebouwen bestemd *en geschikt* zijn voor menselijk wonen of menselijk verblijf. Onder verwijzing naar de parlementaire geschiedenis overwoog de Afdeling dat met de term 'bestemd' wordt bedoeld dat het gebouw juridisch-planologisch mag worden gebruikt voor wonen of verblijf en dat het bij de beoordeling of een gebouw bestemd of geschikt is voor menselijk verblijf, niet van belang is hoeveel personen in het gebouw verblijven. Het verblijven van maar één persoon is voldoende. Evenmin is van belang of de personen een bijzondere gevoeligheid hebben voor geur. Voorts geldt de eis dat het gebouw permanent of een daarmee vergelijkbare wijze voor wonen of verblijf dient te worden gebruikt, aldus nog steeds de Afdeling. In de kwestie waarover de Afdeling oordeelde werd aan alle criteria voldaan. Voorts was onbestreden dat de gebouwen permanent overeenkomstig de bestemming werden gebruikt, zodat de betreffende bedrijfsgebouwen door de Afdeling werden aangemerkt als geurgevoelige objecten.

De zojuist besproken overwegingen van de uitspraak van 24 december 2008 worden door de Afdeling herhaald in bovenstaande uitspraak. Voorts komt de Afdeling in de hierboven opgenomen uitspraak wel toe aan de zinsnede "permanent of een daarmee vergelijkbare wijze van gebruik". Alvorens ik de relevante overweging van de Afdeling aan de orde stel, ga ik eerst kort in op de totstandkoming van art. 1 van de Wet geurhinder en veehouderij. Voor een goed begrip van de parlementaire geschiedenis is het van belang om te weten dat de definitie in het oorspronkelijke wetsvoorstel anders luidde, namelijk:

'locatie, bestemd voor en blijkens aard, indeling en inrichting geschikt om te worden gebruikt voor menselijk wonen of menselijk verblijf, en die daarvoor permanent of regelmatig wordt gebruikt.'

(Cursiveringen mijnerzijds, PB)

Tijdens de parlementaire behandeling is dus – naast de verandering van het begrip 'locatie' in het begrip 'gebouw' – het woord 'regelmatig' vervangen door de zinsnede 'of een daarmee vergelijkbare wijze van gebruik'. De memorie van toelichting gaat in op 'permanent of regelmatig' en biedt derhalve geen bruikbare aanwijzingen. De toelichting bij het amendement van Van der Vlies c.s. (*Kamerstukken II 2005/06*, 30 453, nr. 12) – naar aanleiding waarvan de oorspronkelijke definitie is aangepast – en de behandeling van dat amendement bieden meer duidelijkheid. Daaruit blijkt dat de parlementaire behandeling resulteerde in de voorkeur voor een engere definitie, een definitie die zich beperkt tot woningen, maar ook 'ziekenhuizen, scholen en andere activiteiten die niet dienen tot permanent verblijf'. Voor wat betreft de 'andere activiteiten die niet dienen tot permanent verblijf' gaf de staatssecretaris ter verduidelijking aan dat daaronder dienen te worden verstaan 'verpleegtehuizen en voorzieningen voor gehandicapten, die niet dienen voor permanent verblijf' (zie in het bijzonder *Kamerstukken II 2005/06*, 30 453, nr. 23, p. 12).

Dan nu terug naar de hierboven opgenomen uitspraak. Aan de orde zijn drie werkplaatsen voor houtbewerking. In één van de werkruimten bevindt zich tevens een verkoopruimte en een kantoor. De werkplaatsen zijn ten minste vijf dagen per week gedurende acht uren per dag in gebruik. Dat is volgens de Afdeling voldoende om te kunnen spreken van permanent, althans een daarmee vergelijkbare wijze. Daarvoor is volgens de Afdeling niet vereist dat gedurende 24 uur per dag personen in de werkplaatsen aanwezig zijn (hetgeen appelland als criterium had aangevoerd). De werkplaatsen zijn volgens de Afdeling geurgevoelige objecten. Een andere uitkomst was denkbaar, nu de werkplaatsen voor wat betreft de gebruikintensiteit niet zonder meer vergelijkbaar zijn met de door de staatssecretaris genoemde voorbeelden. Gezien deze jurisprudentie zal een bedrijfsgebouw vrij snel als geurgevoelig object aangemerkt moeten worden. In de regel is een bedrijfsgebouw immers (tenminste) vijf dagen per week gedurende een groot deel van de dag in gebruik. Toch zijn er bedrijfsgebouwen denkbaar die niet geurgevoelig zijn. Gedacht kan worden aan zuivere op- en overslagbedrijven (bijvoorbeeld zogeheten 'warehouses' waar slechts incidenteel mensen verblijven om goederen te halen of te brengen, voorzover dat niet automatisch gebeurt) en - minder vaak voorkomend - fabrieken of delen van fabrieken die geheel geautomatiseerd werken. Ook kan gedacht worden aan kleine ambachtelijke bedrijven die hun werkzaamheden niet op de bedrijfslocatie uitvoeren, maar daar enkel hun (statische) opslag hebben. Jurisprudentie over dergelijke bedrijfsgebouwen is bij het schrijven van deze noot echter nog niet bekend. Wel is er jurisprudentie over niet bedrijfsmatige opslag. De Afdeling heeft geoordeeld dat een gebouw dat in gebruik was als opslagruimte bij een camping en een gedeelte van een schuur binnen een woonbestemming met de aanduiding 'opslag en stalling' geen geurgevoelige objecten als bedoeld in de Wet geurhinder en veehouderij zijn (respectievelijk de uitspraken van de Afdeling van 28 januari 2009 en 25 februari 2009, zaaknummers 200801126/1 en 200802926/1).

P.P.A. Bodden

Fiscaal

5527

Hoge Raad 3 april 2009, nr. 42.468
(Minasheffing)
(D.G. van Vliet, P. Lourens, C.B. Bavinck, E.N. Punt,
J.A.C.A. Overgaww)
LJN BC2820

Minasheffing. Grondloos bedrijf.

[Nitraatrichtlijn, art. 1; Verordening (EEG) nr. 2759/75, art. 1; Meststoffenwet (oud), art. 22]

In een concreet geval dient de aannemelijkheid te worden nagegaan van de mogelijkheid dat in dat geval de nauwkeurigheid van het uitgemiddelde resultaat van de bemonsteringen van mest niet heeft voldaan aan de in de Regeling hoeveelhedsbepaling gestelde eisen.

Arrest gewezen op het beroep in cassatie van X2 te Z (hierna: belanghebbende) tegen de uitspraak van het Gerechtshof te Arnhem van 5 juli 2005, nr. BK 04/01129, betreffende na te melden naheffingsaanslagen ingevolge de Meststoffenwet.

1. Het geding in feitelijke instantie

Aan belanghebbende zijn over het jaar 1998 naheffingsaanslagen in de verfijnde fosfaatheffing en in de bestemmingsheffing opgelegd, welke aanslagen, na daartegen gemaakt bezwaar, bij in één geschrift vervatte uitspraken van de Inspecteur van het Bureau heffingen (thans: Dienst Regelingen) van het Ministerie van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit (hierna: de Inspecteur) zijn gehandhaafd. Bij ambtshalve gegeven beschikking van de Inspecteur is nadien de naheffingsaanslag in de verfijnde fosfaatheffing verminderd. Het Hof heeft het tegen de uitspraken van de Inspecteur ingestelde beroep gegrond verklaard, de uitspraak van de Inspecteur inzake de naheffingsaanslag in de verfijnde fosfaatheffing vernietigd en de naheffingsaanslag in de verfijnde fosfaatheffing gehandhaafd zoals die na de ambtshalve verleende vermindering was komen te luiden, en de uitspraak van de Inspecteur inzake de naheffingsaanslag in de bestemmingsheffing gehandhaafd. De uitspraak van het Hof is aan dit arrest gehecht.

2. Geding in cassatie

Belanghebbende heeft tegen 's Hof's uitspraak beroep in cassatie ingesteld. Het beroepschrift in cassatie is aan dit arrest gehecht en maakt daarvan deel uit. De Minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit heeft een verweerschrift ingediend. Partijen hebben de zaak doen toelichten, belanghebbende door mr. S.M. Evers, advocaat te Apeldoorn, de Minister door mr. R.L.H. IJzerman, advocaat te Den Haag. De Advocaat-Generaal R.E.C.M. Niessen heeft op 28 december 2007 geconcludeerd tot gegrondverklaring van het beroep in cassatie.

Partijen hebben schriftelijk op de conclusie gereageerd.

3. Beoordeling van de middelen

3.1. In cassatie kan van het volgende worden uitgegaan.